

”Feriți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul”

Sfântul Ioan de
Kronstadt,
icoană

Dar ce este blândețea?

Blândețea este așezarea lină a sufletului care s-a întărit prin credință și prin dragoste în Iisus Hristos, care rabdă în liniște orice rău pricinuit de oameni sau de viclenia demonilor, care nu se tulbură și nu se întărită din pricina feluritelor potrivnici și piedici care apar în calea planurilor noastre, care iartă cu ușurință supărările pe care i le fac oamenii și le dorește tot binele vrăjmașilor săi, cinstindu-i ca oameni și ca creștini.

Omul blând nu plătește niciodată cu răul pentru rău, nu se supără, nu înalță glasul la mânie împotriva celor care păcătuiesc făcându-le necazuri; nu se ceartă, nici nu strigă, și nimeni nu-l va auzi să ridice glasul; omul blând, ocărât fiind, nu răspunde cu ocară, suferind strămătorări și necazuri din partea altora nu amenință că se va răzbuna, ci Îl lasă pe Cel ce judecă cu dreptate să-l răzbuie. Iată mărețul chip al blândeții!

Fac parte din turma lui Hristos numai acei dintre noi care sunt blânzi și fără de răutate, iar cei ce nu au duhul lui Hristos, blândețea și nerăutatea Lui, aceia nu sunt ai Lui. La Înfricoșătoarea Judecată numai oile vor sta de-a dreapta Judecătorului, pe când caprele, care împung, vor sta de-a stânga, și oile vor fi duse în Rai, pe când caprele vor fi trimise în gheană.

Și cât de prostești și de nefirești sunt răutatea și întăritarea! Dimpotrivă, cât de firească e pentru noi blândețea! Uitați-vă la fața omului blând: cât este de frumoasă, de luminoasă, de liniștită, netulburată, atrăgătoare! Ce bună mireasmă duhovnicească revărsă în suflete omul blând! (...)

Când ai duh blând este ușor să faci orice treabă, dar atunci când ești supărat și infuriat este foarte greu, și atunci când ești pornit împotriva aproapelui rugăciunea ți se face spre păcat și osândă.

La blândețe ne îndeamnă pilda Apostolilor și a tuturor creștinilor din vechime, mai ales a sfinților mucenici. În pofida cruzimii și prigoanelor nemaiauzite ale păgânilor, ei nu s-au gândit niciodată să pună mâna pe arme ca să se apere, de-a lungul a 300 de ani au pățimit din partea lor ca niște miei, urmând Dumnezeiescului lor Învățător, Care ”ocărât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu amenința, ci Se lăsa

în știrea Celui care judecă cu dreptate”. (1 Pr.2,23). (...).

Suntem datori să ne gândim cât mai des la pilda Domnului nostru Iisus Hristos, Care fiind blând și smerit cu inima, ne-a poruncit mai mult decât orice nerăutatea și îndelunga răbdare, și Însuși a răbdat pentru noi răstignire și moarte.

Când te tulbură ispita de a spune un cuvânt de ocară, închipuie-ți că trebuie să hotărăști cu privire la tine însuși dacă te vei apropia de Dumnezeu prin îndelunga răbdare sau te vei da, prin mânie, de partea vrăjmașului. Dă timp gândurilor tale să aleagă partea cea bună.

”Feriți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.” Înseamnă că cei blânzi și în această viață se vor desfăta cu lungime de zile și cu multe bunătați, la fel ca blândul și îndelung răbdătorul Iov, David, sau ca blândul patriarh Iacov, la fel ca numeroșii sfinți care au strălucit cu blândețea în vremea Nouului Testament – dar lucrul de căpetenie, vor primi bunătațile făgăduite de Dumnezeu celor ce Îl iubesc în pământul celor vii, adică în Cer. Aceste bunătați să ne învrednicească pe toți să le primim Multmilostivul nostru Domn, cu harul, cu îndurările și cu iubirea Sa de oameni. Amin.

(Sfântul Ioan din Kronstadt,
Cum găsim calea spre fericire)